

Stefano Lusa: ITALIA – SLOVENIA 1990 / 1994. Pirano, Edizioni Il Trillo, 2001, str. 247

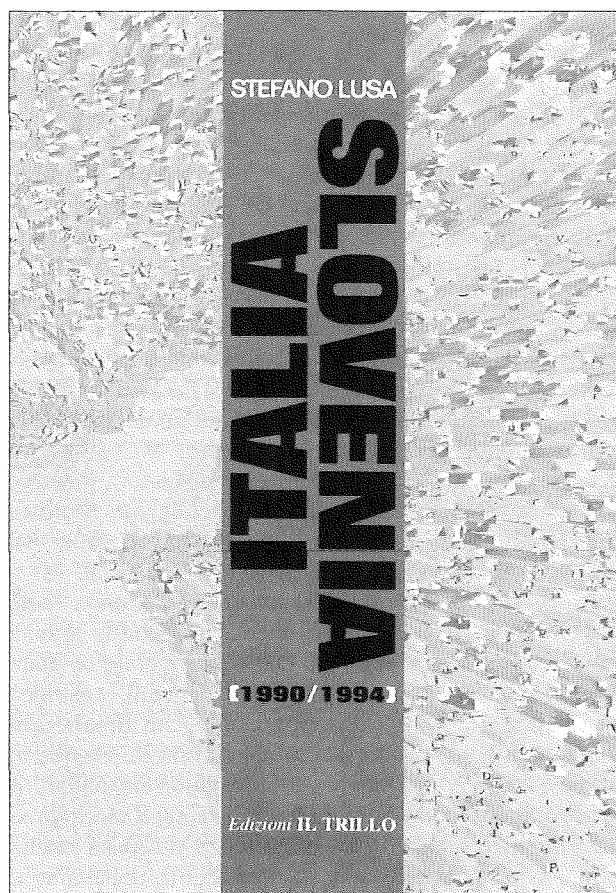
S svojo prvo knjigo se nam v Annales prvič predstavlja mladi, nadobudni in obetavni istrski zgodovinar Stefano Lusa. Kot pravi lokalist, je svoj prvenec izdal v rojstnem Piranu, pri matični manjšinski organizaciji. V njem obravnava, analizira in proučuje politične odnose med Italijo in Slovenijo v petletki 1990-1994. Z nabranimi novinarskimi in univerzitetnimi (diplomiral iz zgodovine na univerzi v Trstu) izkušnjami se je avtor svojega dela lotil zelo resno, zavzeto in predvsem objektivno.

Proučevanih pet let je avtor v knjigi razdelil na štiri poglavja. Začetno obdobje od razglasitve slovenske neodvisnosti do mednarodnega priznanja nove samostojne republike, ki jo je pred Italijo priznalo štiriindvajset držav. V drugem poglavju je obdelan čas od priznanja do poletja 1992, ko je Slovenija prevzela vso dediščino (Osimski sporazum, Rimski sporazum...) jugoslovanskih (dobrososedskih?) odnosov z Italijo. Mejniki tretjega poglavja je zmaga Pola svoboščin na italijanskih parlamentarnih volitvah in sestava nove italijanske vlade. Zadnje in hkrati najobsežnejše poglavje zajema obdobje od Berlusconijevega prihoda na oblast do zapletov okrog Oglejskega sporazuma.

Podlago knjige tvorijo razgovori s takratnimi politiki (Robertom Battelijem, Lojzom Peterletom in Francom Jurijem, opravljeni v maju 2001 in objavljeni v prilogi) in članki v italijanskem (*La Voce del popolo*, *Il Piccolo*, *la Repubblica*) in slovenskem (*Delo*, *Dnevnik*, *Primorske novice*) časopisju.

Uvodne besede so posebna rariteta, saj so eden izmed zadnjih literarnih prispevkov velikega pirančana, nedavno preminulega dr. Diega de Castra.

Avtor se je zavedal občutljivosti obravnavanega obdobja in njegove relativno zelo kratke časovne odmaknjenosti (velika večina v knjigi omenjenih oseb je še danes živa) ter možnosti različnih reakcij omenjenih oseb, zato si je objektivnost izbral za najmočnejše orožje.

Da bi knjigo spoznali še drugi Slovenci, ne samo istrski bi(tri)lingvisti, jo bo potrebno prevesti v slovenščino. Kdo bo prej?

Ivica Pletikosić